

ОПЕРАЦІЙНА (ВИРОБНИЧА) СТРАТЕГІЯ – УМОВА КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

**СУЩЕНКО С.І.,* МАГІСТР,
ПОЛТАВСЬКА ДЕРЖАВНА АГРАРНА АКАДЕМІЯ**

Виживання та розвиток підприємства в умовах сучасної кризи – це проблема, вирішення якої неможливе без виробництва конкурентоспроможної продукції, що потребує розробки адекватної стратегії, зокрема, операційної (виробничої) [1], яка дозволяє шукати шляхи реагування на вимоги ринкового середовища.

Основна мета виробничої системи полягає в переробці ресурсів у кінцеву продукцію для задоволення потреб споживачів, реалізація якої допомагає підприємству в досягненні та збереженні конкурентоспроможності на ринку.

Виробничий процес складних виробів складається із сукупності технологічних етапів, кожен з яких характеризується своїми технологічними особливостями в плані обмеженості виробничих ресурсів, забезпечення заданих технологічних вимог і внеском у прибуток підприємства [4].

Оскільки технологічні процеси повинні здійснюватися в умовах ефективного використання виробничих ресурсів і досягнення при цьому необхідних показників конкурентоспроможності, для стратегічного управління виробництвом конкурентоспроможної продукції дослідники пропонують застосування сучасних економіко-математичних моделей, в основу яких покладено оптимізаційні моделі на визначення оптимального плану виготовлення конкурентоспроможної продукції.

Конкурентоспроможність товару – це його здатність оптимально задовольнити покупця при найменших витратах, головними складовими якої є його споживчі властивості і ціна. Це і потрібно враховувати при формуванні операційної стратегії підприємства.

Конкурентоспроможність за допомогою виробничої функції можна досягти різними методами, найбільш очевидним серед яких є забезпечення витрат виробництва нижче рівня витрат у конкурентів [3].

Операційні стратегії визначають, як керувати ключовими

* Науковий керівник – Шурик І.І., к.політ.н, доцент

організаційними ланками і як забезпечити виконання стратегічно важливих оперативних завдань (купівля матеріалів, управління запасами, ремонт, транспортування, рекламні кампанії, використання відповідного каналу розподілу й ін.) [2].

Отже, основні цілі розвитку операційної стратегії полягають у:

— правильному визначенні конкретних вимог до виробництва;

— розробці планів, які гарантують, що операційні можливості виявляться достатніми для виконання цих вимог.

Процес стратегічного управління виробництвом конкурентоспроможної продукції передбачає три етапи (табл.1).

Таблиця 1

Основні стадії стратегічного управління виробництвом конкурентоспроможної продукції

Аналіз	Початкові дані - дані моніторингу, тобто інформація про зовнішнє середовище (технологію, продукцію, ринки) та про підприємство в цілому (виробничі технології, обладнання, ресурси). Бачення розвитку підвищення якості базових видів та випуску нової конкурентоспроможної продукції. Формування системи стратегічних цілей.
Вибір. рішення	Формулювання, оцінювання та безпосередній вибір, за допомогою аналітичних розрахунків та моделювання, альтернативних рішень.
Реалізація	Посадження стратегічних цілей і показників стратегічного плану. Визначення ключових показників. Деталізація глобальних цілей. Корегування планів з випуску конкурентоспроможної продукції.

Слід зазначити, що традиційно виробництво розглядалось лише як засіб збільшення ефективності діяльності, не вважалось важливим засобом досягнення конкурентних переваг як і інші функціональні стратегії.

Разом з тим, праці зі стратегічного управління рідко торкаються питання виробництва. Хоча в окремих роботах і акцентується на важливості дослідження впливу операційної (виробничої) стратегії на результати діяльності, все ще немає достатньо ґрунтовних досліджень з цієї проблеми. Та із посиленням ринкової конкуренції виробничій діяльності стали приділяти значно більше уваги.

Вперше необхідність розробки виробничої стратегії була зазначена Скіннером у його праці «Виробництво – пропущена ланка корпоративної стратегії», де він наголошує на тому, що виробництво має потенціал посилювати чи послаблювати конкурентоспроможність

компанії.

Отже, операційна (виробнича) стратегія підприємства відіграє важливу роль у досягненні конкурентоспроможності підприємства та забезпечення його ефективного функціонування. Відповідно, успішний розвиток, стабільний прибуток, висока конкурентоспроможність потребують чіткої, продуманої та дієвої операційної стратегії, пов'язаної та взаємоузгодженої з іншими функціональними стратегіями.

Література.

1. Ільчук П.Г. Виробнича і технологічна стратегія у контексті реалізації корпоративної стратегії підприємства / П.Г. Ільчук // Регіональна економіка. – 2007. - №3. – С. 242-250.

2. Михайлівська О.В. Операційний менеджмент: [навчальний посібник] / О.В. Михайлівська. – К.: Кондор, 2008. – 550 с.

3. Операційний менеджмент: [навчальний посібник] / [В.І. Перебийніс, В.В. Писаренко, О.М. Помаз, В.О. Василенко та ін.]; за ред. В.І. Перебийніса. – Полтава: ПДАА, 2008. – 664 с.

МІНІМАЛЬНА ЗАРОБІТНА ПЛАТА ТА НАПРЯМИ ЇЇ ЗАСТОСУВАННЯ

ТИБІНКА Г.І., ПОПІВНЯК Р.Б.,*

ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. І. ФРАНКА

У механізмі державного регулювання заробітної плати та багатьох соціально-економічних процесів вихідною базою є встановлення і використання її мінімального розміру. Рекомендація Міжнародної організації праці проголошує, що основною метою є встановлення мінімальної заробітної плати (МЗП) повинно бути надання особам, які працюють за наймом, необхідного соціального захисту щодо мінімально допустимих рівнів заробітної плати.

Відповідно до статті 3 Закону України „Про оплату праці” та інших нормативно-правових актів, мінімальна заробітна плата – це законодавчо встановлений розмір заробітної плати за просту, некваліфіковану працю, нижче якого не може провадитися оплата за виконану працівником місячну, годинну норму праці (обсяг робіт) [1;2].

* *Науковий керівник – Жук О.П.*